

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

ธรรมปกครอง กิเลสปกครอง

นายกเราเป็นบุคคลที่น่ารัก โห หาเงินเข้าประเทศน้อยเมื่อไร ดิดหนี่ดิดสินเขาจนจะจม นายกคนนี้มาคุยเขี่ยหาเงิน เข้าบึงถอนตัวไปได้เลย หาได้ที่ไหนวะ หาเงินเข้าประเทศก็เก่ง ชาวอุดรผู้ว่าฯ ของเรานี้ได้ตีข้อมือเอาไว้ มีแต่จะขอท่านๆ ก็เมืองอุดรมันได้ตั้งห้าหกร้อยล้านแล้ว กันเมืองอุดรไม่ให้น้ำท่วม แล้วมาอะไรขออีก อู๊ย ยังบกพร่องอีกเยอะ ว่าอีกละ เราก็ให้ชี้แจงออกมาดู สิ่งใดที่สมควรเราก็เห็นด้วย อะไรที่ควรจะทำไว้ก่อนก็ให้ทำ เพราะที่อื่นความสำเร็จก็มีมาก เช่น อำเภอหนองหานนี้ขยายได้เมื่อไร น้ำท่วมตลอด จะมาทำอันนี้เพื่อแก้ไขเรื่องน้ำจะได้ยับขยายอำเภอได้ ก็ถูกต้อง ผู้ว่าขอเราก็เห็นด้วย ถ้าอันไหนที่เราเห็นด้วยเราก็เห็นด้วย

ส่วนทางจากกุมภวาปีศรีธาตุนั้น เราว่าอันนี้ควรจะทำไว้ก่อนก็ได้ ขอท่านมากไปต้องมีผ่อนซิ ขอท่านมากไป โห หลายแห่ง แล้วยังจะนำโมงนั้นอีก อ้าว ก็เป็นที่เราไปเห็นแล้วอีกแหละ เลยอำเภอบ้านฝื่อไปทางน้ำโมง ถนนสายนี้กับน้ำทางด้านนี้เวลามันไหลมาท่วมหมด ข้างกำลังเขี้ยวข่มนี้น้ำไหลมาดันกันอยู่นี้ มันออกไม่ทัน เสียหมดข้าว เปื่อยไปเลย นี่เราก็ไปเห็นแล้วจนเราได้พูด ทางสายนี้ถ้าหากว่าตัดตัดสะพาน คือทำสะพานเพิ่มเข้าอีกๆ ทางด้านนี้ก็จะได้ นี่เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายทุกปี ทำ(นา) มาแทบเป็นแทบตาย เวลาข้างกำลังเขี้ยวข่มน้ำมากก็เลยตาย น้ำออกไม่ทัน(ตันข้าว) เปื่อย นั่น นี่พูดเมื่อวานนี้ พูดเรื่องห้วยโมงเมื่อวานนี้ เราเห็นด้วยทันที เราว่าจี้แหละ

โห บ้านแกวนั้นน้อยเมื่อไรที่ถูกน้ำท่วม เปิดสะพานๆ เราก็เห็นด้วยเลย ก็เราไปดูแล้วนี้ กับหนองหานก็ชัดเจน เพราะไม่มีที่ขยับขยายไปไหน ไปที่ไหนมีแต่น้ำท่วมๆ ตั้งอำเภอหนองหานมานานสักเท่าไร ขยับขยายไปไหนไม่ได้เพราะน้ำท่วมตลอด เวลาที่จะไปขยับขยายทางอะไรเพื่อจะได้ขยายตัวเมืองตัวอำเภอได้ อันนี้เราก็เห็นด้วย จำไม่ได้เมื่อวานขออะไรบ้างนะ ผู้ว่าเราขอนายกเมื่อวานนี้ขออะไรบ้าง ๑) น้ำโมง ๒) หนองหาน (ถนนไม่ได้ขอ แต่ท่านพิจารณาแล้วว่าจำเป็น ท่านมีเงินงบประมาณอยู่ ท่านก็ให้ด้วย) ถนนไหน (ถนนที่หลวงตาว่าให้พักไว้ก่อนครับ) ท่านให้แล้วหรือ (ครับ) นั่น ท่านให้ก็เป็นเรื่องของท่านเอง เราไม่อยากกวนท่าน เราให้พักไว้ก่อน ท่านให้เองก็ดีแล้ว

ท่านนอนอยู่ข้างนอกห้องเลย สบายดี โลงดี เราไปดูก็เหมาะ ในห้องมีฝักกัน ประกอบกับหน้าร้อน ข้างนอกเหมาะดี โลงไปหมดเลย นอนที่ไหนจะเป็นอะไรไป พวกตำรวจนี่เต็มอยู่ทุกแห่ง ดีหนึ่งเราออกมา เจียบๆ เราด้อมออกมาดูรอบไปหมด พวกตำรวจอยู่ทุกแห่งทุกหนเต็มไปหมด ตามเหล่านี้มี ที่แจ่งที่ลับ มีดๆ อะไรมีหมด ออกไปถึงประตู ที่ศาลาใหญ่ แต่เราไม่ออก ถึงแค่ประตูมองไปก็เห็นคนนอนอยู่เยอะเหมือนกัน

โอ้ วันนี้เดินทางหนักอยู่นะ ไม่ใช่เล่นๆ เพราะไปก็ต้องไปดูนั่นดูนี่อะไร ยุ่ง ไปตรงไหนต้องไปดูๆ ผ่านไปนี่ก็เรียนให้ท่านทราบ ว่า ส่วนหนองหานตรงนี้แหละที่ขอ ท่านจะเห็นด้วยทันที เพราะท่านจะให้อยู่แล้วนี่ อะไรๆ ที่เราเห็นว่ามันจะหนักไปก็ผ่อนไว้ก่อนๆ อย่างถนนเราว่าให้ผ่อนไว้ก่อน ท่านให้เลย ให้เลยเราก็คว้ามับเลยจะว่าไง คือไม่อยากจะให้หนักเกินไป เราคิดด้วยความสม่ำเสมอ อย่างเมืองอุดรนี่ได้งบประมาณมาตั้งห้าหกร้อยล้าน ก็น้ำท่วมอุดร ก็ผ่านไปได้แล้ว แล้วที่เมืองอื่นเมืองที่จำเป็นๆ จังหวัดไหนบ้างที่จำเป็นควรจะได้รับ การสงเคราะห์ เราอยากจะทำให้ทั่วถึงในความรู้สึกของเรา ถ้าเมืองไหนไม่จำเป็นก็ไม่ว่าอะไร ที่จำเป็นควรจะได้รับสงเคราะห์ก็ควรให้ได้รับสงเคราะห์

อย่างอุดรเราก็เห็นด้วยเท่าที่ได้รับสงเคราะห์มาแล้ว เราคอยเตือนเสมอให้สม่ำเสมอทั่วประเทศไทย คือทั่วประเทศไทยมันเหมือนอวัยวะของเรา สูงต่ำอะไรๆ อยู่ในความรับผิดชอบของใจดวงเดียวกันทั้งนั้น อะไรบกพร่องตรงไหนก็กระเทือนใจๆ ถ้าสมบูรณ์เต็มที่แล้วใจก็สบาย เมืองไทยของเราเหมือนกัน บกพร่องตรงไหนก็เหมือนอวัยวะของเราบกพร่องนั่นแหละ จึงต้องเยียวยา บำรุงรักษาตรงไหนๆ นี่แหละที่ว่าให้เสมอไป ถ้าหากว่าที่ไหนไม่จำเป็นก็ทราบกัน ที่จำเป็นแต่ไม่ได้รับการสงเคราะห์ เพราะเหตุไร มันก็ต้องถามเข้าไปใช้ไหม ให้เสมอ

อะไรจะดียิ่งกว่าคนที่มีความพร้อมเพียงสามัคคีกัน เหมือนร่างกายของเรามีความสามัคคีกัน ไปประกอบหน้าที่การงานไหน ไปไหนได้หมด เทาะเห็นเดินฟ้าไปได้ เมื่อร่างกายสมบูรณ์แล้วไปไหนไม่อัดไม่อั้น ถ้าส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายบกพร่องลงไปแล้ว ชัดชองอยู่นั่นแหละ อันนี้ชาติไทยของเรา เราก็ต้องการให้มีความพร้อมเพียงสามัคคีกัน เพราะคำว่าชาติเป็นหัวใจอันใหญ่หลวง ตั้งที่จุดศูนย์กลางชาติ ที่นี้แยกออกไปๆ กระทั่งอำเภอ ตำบล หมู่บ้าน จังหวัด จนกระทั่งถึงภาคก็คืออวัยวะของร่างกาย จะต้องได้รับการบำรุงเสมอกัน เพราะอยู่ในคำว่าชาติรับผิดชอบด้วยกัน บกบางที่ตรงไหน ชาติต้องพิจารณาไปๆ อันนี้ถูกต้อง

การปกครองชาติก็เหมือนเรารับผิดชอบอวัยวะของเรานั้นแหละ มันบกพร่องตรงไหนๆ เราดูแลตลอดเวลาในร่างกายของเรา ชาติก็เหมือนกัน มีความบกพร่องตรงไหนๆ ก็ช่วยกันดูแล สมมุติว่าได้งบประมาณจากไหนก็โอนออกไปๆ เพื่อจุดบกพร่องๆ ทั้งกันทั้งประเทศไทย นี่เรียกว่าบำรุงอวัยวะของตัวเองคือชาติของตัวเองให้สมบูรณ์พูนผล บ้านเมืองก็สงบร่มเย็น ธรรมเป็นอย่างนั้นแหละ เราไม่ใช่นักปกครอง แต่ธรรมะใหญ่กว่าสิ่งเหล่านี้ เพราะความรู้ทางด้านของโลกรู้กับความรู้ทางธรรมะ ธรรมะสูงกว่าตลอด ละเอียดกว่าตลอด เพราะฉะนั้นธรรมะจึงออกได้ในที่ทุกสถานไม่อัดไม่อั้น คือธรรมะ ละเอียดมาก เข้าได้หมดเลย

เริ่มต้นตั้งแต่ตัวเราคนเดียว มีความพร้อมเพรียงสามัคคีแห่งอวัยวะสมบูรณ์แล้ว ครอบครัวยังเสียงกัน ใครผิดใครถูก ดีชั่วประการใด ยอมรับกันด้วยความถูกต้องเป็นรากเป็นฐาน ไม่ใช่ดันทุรัง นี่ก็เรียกว่าความพร้อมเพรียงสามัคคี ในหมู่บ้านก็เหมือนกัน ฟังเสียงหัวหน้าบ้าน เพราะแต่ละบ้านๆ มีผู้ใหญ่บ้าน นั่นหัวหน้าบ้าน คอยฟังเสียง กระทั่งขยายออกไปก็ให้เป็นอย่างนั้น มีความพร้อมเพรียงสามัคคี ฟังหัวหน้าเรื่อยๆ ไป แน่นหนามั่นคงสงบร่มเย็นเรื่อยๆ จนกระทั่งทั่วประเทศ ผู้ดูแลรักษามีอยู่ทั่วประเทศ ดูแลรักษาด้วยความเป็นอรรดเป็นธรรม บ้านเมืองสงบร่มเย็น นี่เรียกว่าธรรมปกครองโลก เป็นอย่างนั้น

ถ้าให้กิเลสปกครอง โท ไม่ได้นะ เป็นภัย กิเลสจะไม่มองเหตุมองผล มีแต่จะเอาจะให้ได้อย่างเดียว ไม่ว่าจะอะไรถ้าจะเอา จะให้ได้อย่างใจหวังๆ ผิดถูกไม่คำนึงเรื่องของกิเลส ส่วนธรรมแล้วต้องพิจารณาควรหรือไม่ควร อย่างที่ยกตัวอย่างพูดเมื่อตะกี้ เมืองอุดรอันนั้นก็เอา อันนี้ก็เอา มันเอาอะไรนักหนา เมืองอื่นเขาก็มีเมืองใดมี ทำไมจะมาเอาแต่เมืองอุดร ทางนั้นก็ชี้แจงมาด้วยความจำเป็นอย่างนั้นๆ แน่เห็นไหมล่ะ เมื่อมีความจำเป็นสมควรที่จะได้รับการสงเคราะห์แล้วก็เหมาะสม แล้วก็แยกเข้าอีก มาคราวนี้จะขออะไรบ้าง ขอนั้นขอนี้ ฟาดไปจนกระทั่งถึงทางกุมภวาไปถึงศรีธาตุ ทางสายนี้เราก็ไปมาเสมอ โห้ย มันจะมากเกินไป พักไว้ก่อน ว่าอย่างนั้นแหละ

แล้วยังไงไม่ทราบ ผู้ว่าคงออกด้วยท่า นายกลุยให้ เราไม่ว่าอะไรแหละ เพราะเราบอกพักไว้ก่อน มันหนักมากแล้วนะ ทีนี้ผู้ว่าคงออกคงอ่อนเลยได้ เราก็เลยไม่ว่า ตกลงทางสายนี้ก็เลยได้กับเขา

เราอยากให้ชาวพุทธเรามีความหนักแน่นในธรรมเข้ามากๆ กว่าที่เป็นอยู่และที่เคยผ่านมาแล้ว รู้สึกเหลวไหลๆ ศาสนามองแทบไม่เห็น ถ้าต่างคนต่างเอาหลักธรรมหลัก

ศาสนาเข้าเป็นจุดศูนย์กลาง เดินเข้าไปหาหลักนี้ จะสงบร่มเย็นดีงามทุกอย่าง ไม่ว่าหน้าที่
 การงานอะไรดีไปทุกอย่างนั้นแหละ ธรรมพระพุทธรเจ้าไม่เคยสอนใครให้เสียหาย สอนให้ดี
 ล้วน ๆ เป็นแต่ผู้ที่เสียหายมันแหวกแนวไปต่างหาก ออกนอกกลุ่มนอกทางมันก็เสีย

(เขาให้กราบเรียนให้ทราบเฉย ๆ ครับ ที่บ้านค้ำกิ้งจะมีกำหนดการทอดผ้าป่า
 กัตถุญญผู้สูงอายุ จังหวัดอุดรธานี วัดป่าบ้านค้ำกิ้ง ต.บ้านจั่น จ.อุดรธานี วันเสาร์ที่ ๒๔
 เมษายน ๒๕๕๗ คาดว่าจะมีผู้สูงอายุมาประมาณ ๕,๐๐๐ คนครับ กราบเรียนให้ทราบ
 เฉย ๆ ครับ) อ้อ เราก็อกราบเรียนเฉย ๆ เขาเฉยเราก็อกราบเรียนเฉย ๆ เข้าใจแล้ว
 นะ เฉย ๆ ผู้สูงอายุก็มีอยู่ทั่วไป เรื่องที่ว่าจะไปเทศน์ แหม มันหนัก ทุกวันนี้ไม่อยาก
 เล่นกับอะไรเลยนะ เหนื่อยมาก ก็พอดีที่หยุดโครงการ เทศน์ก็ทั่วโลกแล้ว ๖ ปีเต็ม ที่ออก
 กระจายทั่วโลก ทางอินเทอร์เน็ตด้วย ออกทั่วโลกแล้ว ที่ไหนเมืองไทยเราไม่ต้องถาม
 เพราะทั่วประเทศแล้ว นอกจากไม่สนใจจะฟังจะปฏิบัติ มันก็เป็นกรรมของสัตว์จะว่าไง ดี
 ชั่วมีอยู่ในโลกแล้วแต่ใครจะยึดเอาทางไหน มันก็เป็นผลทางนั้นขึ้นมา

ก็เรียกว่าในชีวิตนี้เราทำสุดขีดกับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย โดยเราไม่เอาอะไรเลย ฟัง
 ชี ไม่เอาอะไรเลย ดิดเนื้อติดตัวเลย ที่ช่วยพี่น้องทั้งหลายมาเป็นเวลา ๖ ปีนี้ คิดดูบาทเดียว
 เราไม่เคยไปแตะเลย ท่านทั้งหลายจะหาที่ไหน สมบัติทั้งประเทศรวมมาหาเราคนเดียวเป็น
 ผู้รับผิดชอบ ธรรมดามันต้องรู้ว่าไหลแตกซึมตลอด เราไม่มี เข้มงวดกวัดขันเหมือนอย่าง
 เราเคยปฏิบัติต่อตัวเองและสิ่งทั้งหลายมาเรื่อย ๆ กับเกี่ยวข้องกับหมู่กับเพื่อน จริงจังทุก
 อย่างรอบด้านไปเลย อันนี้ยังเป็นเรื่องสมบัติของพี่น้องชาวไทยที่ส่งเข้ามาเพื่อจิตใจของ
 ชาวไทยเอง เราก็อกราบเรียนเฉย ๆ เป็นผู้เสียด้วย เป็นผู้ออกทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นเรื่องของเราก็ดูเหมือน
 เสียด้วย เมื่อสมบัติมากน้อยมีมาเราต้องรักต้องสงวน

เช่นอย่างทองคำกับดอลลาร์นี่ก็เหมือนกัน ร้อยทั้งร้อยเข้า ตั้งแต่ระยะย้อนหลังนะ
 สำหรับดอลลาร์ต่อไปนี้จะไม่ค่อยแน่ก็บอกนะ คือถ้าหากว่าเงินไทยเราไม่พอกับการใช้จ่าย
 ที่เขามาขอความช่วยเหลือ ก็อาจจะได้แปดดอลลาร์นี้เข้ามาช่วยเงินไทยหนุนไป
 เพราะฉะนั้นเงินดอลลาร์นี้จึงไม่แน่ร้อยเปอร์เซ็นต์เหมือนทองคำ ทองคำนี้เท่าไร ๆ ก็ร้อย
 เปอร์เซ็นต์ตลอดไปเลย ได้มาเท่าไรก็เก็บหอมรอมริบเอาไว้ ๆ ได้พอสมควรแล้วก็มอบไป
 เลยไม่ออกไปไหน ส่วนดอลลาร์อาจแยกได้อย่างงั้น เพราะว่าความจำเป็นมีอยู่ทุกด้าน เมื่อ
 วานนี้ก็ ๖ โรง ฟังซิ โรงพยาบาลเมื่อวานนี้ ๖ โรง พอพูดก็ระลึกได้อย่างนี้แหละ วันละ ๔
 โรง ๕ โรง ๖ โรง ที่มากที่สุด ๙ โรงวันหนึ่งนะ ยังไม่ถึง ๑๐ โรง มีแต่ ๙ โรง ๘ โรงลงมา
 เมื่อวานนี้ก็ ๖ โรง ก็อย่างนั้นแล้ว

โรงโหนดมาเราจัดให้เสมอกันหมด เว้นแต่โรงที่เราให้เป็นพิเศษ อย่างเมื่อวานนี้ทางโหนดมา เป็นพิเศษมาเมื่อวานนี้ เออ ทางนาแห้ว นี้เราก็ให้เป็นพิเศษ ให้เป็นพิเศษให้อะไรบ้าง ก็ต้องให้เป็นพิเศษแบบเดียวกันหมด ไม่ให้ยิ่งหย่อนกว่ากัน ถ้าเสมอก็ดูเหมือนหมดไม่ยิ่งหย่อน เมื่อวานนี้ก็มาตั้ง ๖ โรง เราไปกรุงเทพ ๒๐ วัน ดูรายการที่พระท่านจดเอาไว้ มัน ๓๓ โรงพยาบาล ก็อย่างนั้นแหละ คือไปไม่ไปก็ตาม ของที่เราสั่งซื้อไว้จะบกบางไปไม่ได้ ต้องให้เสมอเหมือนกับเราอยู่นี้ ใครมาก็ให้ได้อย่างเดียวกันๆ เวลาจะออกเดินทางไปนี้ก็เติมน้ำมันให้ทุกคันรถๆ ฟังซินะ อย่าง ๖ คันรถนี้ก็เติมน้ำมันให้

เรานั่งอยู่นี้เห็นรถบรรทุกน้ำมันถังใหญ่ ๒๐๐ ลิตรหรืออะไรมา โห รถนี้มันเอาอะไรมามากมายนักหนา มองดูเป็นถังๆ ถังอะไร เรานั่งอยู่นี้รถผ่านมา ว่าถึงน้ำมัน น้ำมันอะไร น้ำมันรถนั่นแหละ โห มันขนาดนั้นเขี้ยวเธอ น้ำมันสัมผัสเราก็เลยถาม ประกติเราไม่เคยถามนะว่ามันหมดเท่าไรยังเท่าไร เราไม่เคยถาม ถ้าถามเราทำไม่ได้ เห็นแก่ความตระหนี่ถี่เหนียวมันจะไปยึดอยู่นั้นอยู่นี้ หมดไปเท่าไรๆ มันก็จะซบเข้ามาไม่อยากให้เข้าใจไหม เราไม่มีอย่างนั้น ไม่เคยถาม แต่เวลานั้นมันมาสัมผัส เอ้อ มันขนาดนี้ แล้วที่เราช่วยเติมน้ำมันรถประจำมานี้ คิดดูเป็นเดือนหนึ่งสักเท่าไร ว่าห้าแสนกว่า ว่าจั้น โอ้โห ไม่ใช่เล่น เดือนหนึ่งก็ห้าแสนกว่า อย่างนั้นละ

เราทำประโยชน์ให้โลกเราทำจริงๆ นะ เพราะฉะนั้นทุกสิ่งทุกอย่างจึงกล้าหาญชาญชัย ด้วยความบริสุทธิ์ใจของตัวเอง ช่วยทุกอย่าง ทองคำ ดอลลาร์ เงินสด นี้เราเป็นผู้รับผิดชอบแต่ผู้เดียว เงินสดจะจ่ายมากจ่ายน้อยอยู่ในความรับผิดชอบของเรา เป็นผู้สั่งเก็บส่งจ่ายๆ ไม่ให้ใครมาทำหน้าที่แทนเลย กลัวมันจะรั่วไหลแตกซึมนั้นแหละไม่ใช่อะไรเมื่อเราทำเองนี้ก็เต็มเม็ดเต็มหน่วย พอใจ หมดเท่าไรหมดไป นั้น จึงไม่คำนึงว่าหมดเท่าไรคือเงินเจ้าของไม่มีนะ วัดทั้งหลายท่านมีของท่าน ส่วนมากจะเป็นฝ่ายปริยัติ ฝ่ายปฏิบัติ มักจะเป็นแบบเดียวกันนี้ ท่านไม่สนใจกับเงิน ได้มาเท่าไรท่านก็แบบนั้น ฝ่ายปฏิบัติท่านมุ่งต่ออรรถต่อธรรมมาก

อย่างวัดเรานี้ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดมา เงินที่เขาถวายหลวงตานี้ ตั้งแต่นั้นมาจนกระทั่งถึงปานนี้มันจะประมาณสักกี่พันก็หมื่นล้านวะ นี่ออกหมด คือเราออกมาตั้งแต่เริ่มสร้างวัดสร้างโรงร่ำโรงเรียน คนทุกซัคนจน โรงพยาบาลมาตั้งแต่โน้น จนกระทั่งถึงเวลาช่วยชาตินี้มันถึงออกใหญ่มากขึ้น คนจึงมาทราบตอนที่ว่าเราช่วยชาติช่วยโรงพยาบาล ที่ไหนได้เราช่วยมาตั้งแต่ต้น เงินเราไม่เคยมีเลย เราไม่สนใจ อย่างนี้เรื่อยมา ทีนี้เวลามาช่วยชาตินี้ เราจะหยิบอันนั้นมาหยิบอันนี้มา หยิบมาหาอะไร อะไรที่จะเป็นมลทินต่อจิตใจของเราชนิดหนึ่ง

ไม่ได้เลยนะ เพราะทำทุกอย่างเราจะทำเป็นธรรมล้วนๆ เลย อะไรชั่วธรรมแล้วไม่ฝืนๆ อะไรเป็นไปตามธรรมแล้วช่องกว้างช่องแคบจะออกตามนั้น ฟุ้งๆ เลย ถ้าอะไรชั่วธรรมแล้วเป็นถอยกรูด ไม่เคยฝืนธรรมหัวใจเรา

เพราะฉะนั้น เราจึงภาคภูมิใจในการที่ช่วยพี่น้องทั้งหลายเต็มเม็ดเต็มหน่วย จนกระทั่งถึงวาระที่ว่าไปไม่รอดแล้วอยู่ ช่วยอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยนั้นแหละ เราก็พอใจสบายใจ สิ่งที่ได้รับการช่วยเหลือจากเราไป ที่ไหนเป็นแถวเป็นแนวไปนะ โรงพยาบาล โรงเรียน มากที่สุดแหละ ผ่านไปไหนๆ มองไป นั้นหลังนั้นๆ โรงเรียน โรงพยาบาลก็เหมือนกัน ที่ไหนเป็นแถวไปเลย เราช่วยจริงๆ คือเราไม่เอาอะไร เราพอทุกอย่างก็บอกแล้ว เมื่อพอแล้วก็จะไปหาอะไรอีก ผู้ที่บกพร่องขาดเขินมืออยู่มากขนาดไหนก็ต้องดูกันซิ คนเรา จึงได้ช่วยโลกตลอดมา เอาละวันนี้ให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th